

# De strijd om Aestas

Voor Lily Bella

# De strijd om Aestas

Janine Zaman

Schrijver: Janine Zaman  
Coverontwerp: Kim Verheugen  
Coverillustratie: Kim Verheugen  
Binnenwerk en opmaak: Kim Verheugen  
Redactie: Paula Segveld-Bergsma

ISBN: 9789464487602

NUR 219 Young Adult

© Janine Zaman 2022

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Dit boek is een fictief verhaal, gebaseerd op een passage uit de Griekse mythologie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

## Proloog

Ik lig te draaien en te woelen in mijn bed, ik ben zó geschrokken van wat ik net hoorde.

Omdat ik niet kon slapen, besloot ik nog even door het kasteel te dwalen. Ik zag de deur van de slaapkamer van mijn ouders op een kier staan en kon horen dat ze ruzie hadden. Nieuwsgierig als ik ben, ging ik in een nis in de donkere gang staan. Als mijn ouders zouden merken dat ik hun ruzie aan het afluisteren was, zou ik een fikse straf krijgen.

Ik hoorde mijn moeder verschrikkelijk huilen, terwijl mijn vader schreeuwde: ‘Waarom heb je Poseidon uitgedaagd? Waarom, Cassie? Je hebt het toch niet nodig? Waarom moest je zo nodig overal vertellen dat Andromeda zo mooi is, mooier zelfs dan de Nereïden- de geweldig mooie zeenimfen die Poseidon dienen? Je bent de knapste, slimste en zorgzaamste koningin die Aestas ooit heeft gehad. Nu heb je afgunst afgeroepen over Aestas, mij, jezelf en het belangrijkste: over Andromeda. Je denkt toch niet dat Poseidon dit ongestraft voorbij laat gaan? Hij is de God van de zee. Hij zal vloedgolven over Aestas laten gaan en een monster sturen dat alles en iedereen zal verwoesten. We zijn verdoemd, ons land zal niet meer bestaan als Poseidon eenmaal klaar is. Ik weet niet hoe we de mensen moeten redden, hoe we onszelf moeten redden. En Andromeda... ze is het belangrijkste wat we hebben, Cassie! En ik weet niet hoe ik haar nog veilig kan houden!’ Mijn moeder snikte, was even stil en zei vervolgens: ‘Misschien kunnen de orakels, de draken en de goden die ons goed gezind zijn ons helpen, Cepheus?’ De wanhoop was duidelijk in haar stem te horen.

‘Ik denk dat niets ons nog kan helpen,’ zei mijn vader. ‘Ik denk

niet dat er nog iets te redden valt. Je hebt Poseidon uitgedaagd en nu zint hij op wraak!’

Ik ben weggelopen en terug naar bed gegaan, ik had voor nu genoeg gehoord. Ik kan het niet aan om mijn moeder zo te horen huilen en ik kan het al helemaal niet aan om mijn vader zo te horen schreeuwen, daar word ik bang van. En nu helemaal, nu papa heeft gezegd dat het voor mij niet veilig is. Wat zou dat betekenen? Ik heb me bij mijn ouders altijd veilig gevoeld, ik snap er dan ook niks van.

Snel graaf ik in mijn gedachten en vraag me af of ik die Poseidon ooit heb ontmoet. Nee, ik geloof het niet... ik ken ook niemand die zo heet. Zoals papa over Poseidon praatte, klonk hij in ieder geval als een gemene en rare vent. Hoge vloedgolven en zeemonsters.

*Yeah right!*

Dan gaan mijn gedachten naar mijn thuisland Aestas en hoe fijn het hier altijd is. Acht jaar geleden ben ik geboren in dit prachtige land. Mijn ouders Cepheus en Cassiopeia zijn koning en koningin van de feeën. In Aestas is het altijd zomer, de bomen en bloemen groeien tot aan de hemel, de vogels fluiten en de vlinders en bijen vliegen er heerlijk rond. Vanaf de bergen kan je prachtig uitkijken over het mooie kasteel en de azuurblauwe zee. Zover je kunt kijken, zie je bijna alleen maar water. Als je goed kijkt, kan je in de verte nog net een silhouet van bergen zien, daar begint het volgende koninkrijk. Wie daar precies regeert weet ik niet en heb ik op school ook nog niet geleerd. De zee wordt met een mooi strand aan het land van Aestas verbonden en aan het strand staan huizen van de inwoners van Aestas. Het is een mooi gezicht hoe de huizen vanaf dit punt verder het land inlopen.

Ik heb geen broers en zussen en voelde me daardoor erg eenzaam, ik heb het daar vaak met mijn moeder over gehad. Om de eenzaamheid te verlichten, kreeg ik voor mijn vijfde verjaardag een eenhoorn cadeau. Ik heb haar Alatheia genoemd.

Het is een prachtig dier met mooie paarse en turquoise manen en

haar staart is in dezelfde kleuren. Wat echt bijzonder is, is dat we op precies hetzelfde moment zijn geboren.

Eenhoorns zijn een zeldzaamheid en hebben vele bijzondere gaven. Vanaf het moment dat iedereen op school hoorde dat ik haar had gekregen, keken ze allemaal jaloers naar me. Ze vinden me overigens sowieso een *freak*, want ooit zal ik over dit land regeren. Omdat ik de kroonprinses van het land ben, hebben de kinderen op school me vanaf het begin buitengesloten. Ik ben raar, anders dan zij. Tenminste, dat vinden zij. Al vroeg deden de raarste geruchten over mij en mijn ouders de ronde. Nadat ik een eenhoorn had gekregen, werden de pesterijen nog een stuk erger. Bijna iedereen in de klas was jaloers, behalve Iris. Iris woont aan het strand en sinds het moment dat ze bij mij op school kwam, zijn we vriendinnen. Ze vond mijn eenhoorn meteen prachtig en we kunnen het goed met elkaar vinden.

Alathea beschermt mij en alles wat mij lief is. Eenhoorns hebben beschermende en genezende gaven en ze kunnen andere mythische wezens goed inschatten. Niet dat het ooit nodig is geweest, maar het is een rustgevend gevoel dat ik haar zo vaak mogelijk bij me heb.

Helaas kan ze niet mee naar school. Het is niet dat ik het niet heb geprobeerd, maar een eenhoorn stop je niet even in je rugtas. Ze ligt wel altijd op het voeteneind van mijn mega grote kasteelbed te slapen, nu ook. Mijn eenhoorn is alles voor mij en zij zet ook geen stap zonder mij. Behalve mijn schooltijd deel ik alles met haar. Met mijn huisdier en Iris om me heen hoef ik nooit meer eenzaam te zijn.

Ik word ruw uit mijn gedachten gehaald. Buiten klinken harde knallen en overal hoor ik paniekerige feeën: op de gang, onder mijn raam en in de verte. Alathea schrikt wakker, ik haast me naar het raam en zie hoge vlammen uit het dal van Aestas komen. Wat is hier aan de hand?

Opeens gaat het allemaal heel snel... mijn kamerdeur vliegt open en ik word aan mijn middel bij het raam weggetrokken. Voordat ik

het weet, hang ik over de schouder van mijn oma.

‘Oma, wat doe je? Zet me neer. Je maakt me bang!’

‘Ik kan je niet neerzetten, lieve schat. Aestas wordt aangevallen. We moeten nú gaan!’ zegt oma vastberaden.

‘Nee, dat kan niet! Waar is papa? Waar is mama?’

‘Ik leg het je later uit, lieverd,’ sust oma. ‘We moeten nu maken dat we weggkomen.’

Ik merk dat mijn gaven zich manifesteren en een blauwe gloed vult mijn slaapkamer.

Vlak voordat we de kamer verlaten, zie ik Alatheia. Ze is in paniek, springt heen en weer en maakt rare, angstige geluiden. Ze weet ook niet wat er aan de hand is en wat er gebeurt. Ik wil naar haar toe, ik kan haar toch niet alleen laten? Nu ik mijn geliefde Alatheia zo hulpeloos zie komen mijn krachten tot een hoogtepunt en vult een blauwe gloed mijn kamer, ik móet haar redden! Hoe ik me ook in allerlei bochten wring om uit de greep van mijn oma te komen, haar greep is te sterk en we verdwijnen door de deur. Het laatste wat ik zie is mijn lieve eenhoorn, volledig in paniek.

‘Alatheia! Alatheia! Neeeeeeeee!’ Ik schreeuw de longen uit mijn lijf. ‘Alatheia!’

---

## **Op de bodem van de zee bij Agai, in het Gouden Paleis**

Woedend en nerveus zwemt hij heen en weer door zijn studeerkamer. Dit had nooit mogen gebeuren. Wie denkt ze wel niet dat ze is?! Hem te beledigen, hém! De God van de zee! Deze onderdaan moest hij maar eens een lesje leren. Ik ga wraak nemen als straf voor die overdreven trots, die... die brutaliteit en grootheidswaan.

Toch zit het hem niet lekker. Hij heeft Keto opgeroepen om hem in deze barre tijden terzijde te staan, want deze feeën hebben gaven die hij nog bij geen enkel wezen heeft gezien. En wat hem nog meer zorgen baart, is dat hij deze gaven bij de feeën in rap tempo ziet toenemen, terwijl zijn krachten uitgerekend juist nu



afnemen.

Duizend jaar heeft hij met alles wat hij in zich had over de zee geregeerd. Vaak heeft hij strijd tegen hele legioenen mythische wezens geleverd. Sommigen waren makkelijk te verslaan, anderen deelden daarentegen rake klappen uit. En ook al heeft hij al deze wezens overwonnen, ze hebben allemaal wel een beetje van zijn goddelijke krachten afgenomen en hiermee onherstelbare schade aangericht.

Daarom leek het hem een goed idee een onoverwinnelijk monster te creëren. Hij heeft zijn creatie de naam Keto gegeven. Keto is afgrijselijk, meer afgrijselijk dan welk ander wezen ook en is voorzien van een kronkelend lichaam waarmee hij snel door het water kan razen. Zijn bek zit vol met scherpe tanden en zijn lijf is bedekt met zilveren schubben.

Hij heeft voor Keto, mocht het zover komen, slechts één opdracht: hij moet de golven zó hoog doen opzwepen en het water zó hoog laten stijgen dat Aestas volledig zal worden verwoest. Maar Keto mag later zijn diensten bewijzen, eerst zal ik de adel en bevolking uit elkaar drijven. Een zee van vuur, dat zal die verraderlijke koningin wel leren om hem en zijn Nereïden te beledigen.

Hij blijft stilstaan voor zijn vier meter hoge en tien meter brede boekenkast. De aanval van zijn leger op Aestas zal nu wel snel beginnen. Hij verlaat zijn studeerkamer en zijn paleis, zwemt naar het oppervlak van de oceaan en kijkt naar de horizon. Nog niks te zien. Hij kijkt naar de stand van de zon, er is al veel tijd verstreken sinds hij zijn leger orders heeft gegeven om Aestas aan te vallen. Hoelang gaat dit nog duren?

Hij daalt weer af naar zijn onderkomen. Er zijn inmiddels al uren voorbijgegaan. Lezen lukt hem niet en ook het afhandelen van enkele stukken die op zijn bureau liggen, wil niet vlotten. Opnieuw verlaat hij zijn werkkamer, zwemt naar de oppervlakte en kijkt naar het stuk land aan zijn rechterzijde: Aestas. Ja, het is zover! Heel in

de verte ziet hij rook opstijgen boven de bergen. Zijn troepen hebben Aestas bereikt en het land staat duidelijk in vuur en vlam. Tevreden kijkt Poseidon met de handen op zijn rug naar het tafereel.

Hij duikt weer onder water, terug naar de studeerkamer in zijn gouden paleis. Zijn domein had op geen mooier en strategischer punt kunnen liggen om deze strijd aan te gaan; op de bodem van de zee bij Agai en aangrenzend aan de landlijn van Aestas.

Dan wordt hij door een klop op de deur gestoord.

‘Wie is daar?’ roept hij.

‘Ik ben het, meester... Damaris,’ klinkt een zachte, nederige stem aan de andere kant van de deur.

‘Kom binnen, mijn liefste,’ antwoordt Poseidon.

De deurklink beweegt naar beneden en een paar tellen later staat zijn minnares en bediende Damaris in zijn kamer, gekleed zoals een zeenimf gekleed hoort te gaan. Damaris is de mooiste van allemaal. Ze heeft een zandwitte jurk aan en draagt een koraalrode kroon op haar hoofd. Ze maakt een buiging. Zoals altijd kan hij zijn ogen niet van haar afhouden. Hij bewondert haar ranke lichaam, tot zijn ogen op haar gezicht rusten en hij de boosheid ziet.

‘Wat is er aan de hand, mijn liefste?’ vraagt hij. ‘Dit is niet de tijd om boos te zijn. Als je wilt, kunnen we naar de oppervlakte zwemmen, dan kan je het met eigen ogen zien. We kunnen feestvieren! Ik denk dat we snel bericht krijgen dat Aestas niet meer is.’

‘Dat kom ik u juist vertellen, meester.’ Haar stem klinkt zacht. ‘Het land mag dan grotendeels zijn verwoest, maar de koninklijke familie en het grootste deel van de bevolking van Aestas is ontsnapt.’

Met een ruk draait Poseidon zich om. Woede en onbegrip vechten om voorrang in zijn ogen. Hij loopt naar zijn bureau en slaat met een vuist op het blad. De woede is aan de winnende hand.

‘Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Waar zijn ze?’  
Damaris’ stem klinkt nog zachter dan eerst.

‘Dat weet niemand, meester. Het ene moment had het leger hen in beeld en het volgende moment waren ze verdwenen. Alsof ze nooit hebben bestaan.’

‘Dat is onmogelijk!’ Poseidon zakt in zijn stoel achter het bureau. Of kan het dan misschien wel, denkt hij bij zichzelf. Hij heeft gehoord dat die venijnige feeën over bijzondere krachten beschikken. Hij heeft dat altijd afgedaan als een gerucht en zodoende met het huidige scenario geen rekening gehouden.

‘Damaris, haal mijn mantel en mijn drietand. Oh, en roep ook vier van mijn lijfwachten. Ik ga op reis.’

Damaris buigt naar haar meester, draait zich om en loopt de deur uit.

Als je iets voor elkaar wilt krijgen, is een leger sturen om het koninkrijk in de as te leggen blijkbaar niet genoeg. Als je wilt dat iets goed gebeurt, moet je het blijkbaar toch echt zelf doen, denkt Poseidon.

## Hoofdstuk 1

### New York, Lily

Badend in het zweet en met een hart dat klopt in mijn keel, word ik wakker. Wat in vredesnaam is dít nu weer! In het donker zie ik dat Eleni, mijn Australische herder, ook wakker is geschrokken van mijn onrust.

Ik knip het nachtlampje aan en zet een kussen omhoog in mijn bed.

Met een zucht laat ik me zakken en kijk dan hoe laat het is. Jezus, kwart over drie, mijn wekker gaat pas over vijf uur... Lekker dan! Mijn oog valt op het boek over Griekse mythen dat op mijn nachtkastje ligt. Zouden mijn dromen daarmee te maken hebben? Nee, dat kan niet. In geen enkel verhaal dat ik heb gelezen, komt een 'ontvoering' door een oma voor.

Eleni komt vanaf het voeteneind bij me liggen. Ik geef haar een knuffel en ga weer liggen. 'Sorry dat ik je wakker heb gemaakt, je zult vast lekker hebben liggen slapen,' zeg ik liefkozend terwijl ik haar kop streel. Als antwoord likt Eleni mijn hand en gaat lekker tegen me aan liggen. Ik pak haar stevig vast en met mijn hond in mijn armen, val ik weer in slaap.

Vijf uur later word ik wakker door de wekker. Geïrriteerd en slaperig druk ik het ding uit en draai me nog een keer om. Half in slaap hoor ik opeens de stem van oma.

'Lily, het is tijd om op te staan!' roept ze vrolijk vanaf beneden. 'Anders kom je nog te laat.'

Ik knor een keer en kijk met één oog op de wekker. Shit, kwart

voor negen! Verschrikt schiet ik overeind. Eleni valt van het bed, kijkt me kwaad aan en rent dan chagrijnig door de deuropening naar beneden. Ik had in mijn eigen huis moeten blijven, denk ik bij mezelf.

Helemaal kapot van de rare droom en mijn nachtelijke onderbreking, rol ik uit mijn bed. Dit wordt een gevalletje Red Bull vandaag.

Ik kijk in mijn tas en pak er een leuke outfit uit. Ik spring onder de douche en laat het warme water heerlijk over me heen lopen. Op de automatische piloot droog ik me af en doe mijn kleren aan. Nou ja, dat is de bedoeling, alleen verlies ik kostbare tijd doordat ik me maar niet in mijn skinny jeans weet te wurmen. Waarom heb ik dan ook zo'n strakke broek uit mijn tas getrokken? Het lukt haast nooit om die dingen op een normale manier aan te trekken. Op mijn rug lig ik op bed en eindelijk schiet de knoop in het gaatje en trek ik de rits dicht. Ik haal een borstel door mijn haar en maak het vast in een hoge paardenstaart. Dan nog een beetje foundation, mascara en wat van de nieuwe roze lipgloss die ik deze week heb gekocht. Snel kijk ik hoe laat het is; het is al kwart over negen geweest. Dit moet genoeg zijn voor vandaag.

Voordat ik de deur van mijn kamer bij oma uitloop, werp ik een blik in de spiegel. Niet slecht.

Halverwege de trap bedenk ik me dat mijn boek over Griekse mythologie nog op het nachtkastje ligt. Ik draai me om en met twee treden tegelijk loop ik de trap weer op. Wat een ochtend! Snel gris ik het boek mee en sprint naar beneden.

Naast een goed uitziend bord met roerei, toast en spek zet oma net een glas heerlijke, versgeperste jus d'orange voor me op tafel. Het water loopt me in de mond.

'Goedemorgen lieverd, lekker geslapen?' vraagt ze vrolijk.

'Ja, heerlijk,' antwoord ik met een vrolijke lach op mijn gezicht. Die lach past helemaal niet bij hoe ik me voel. Ik denk terug aan de levendige droom van afgelopen nacht. Ik zal mijn oma maar niet

vertellen wat ik heb gedroomd, want ze is altijd zo overdreven bezorgd. En daar heb ik nu geen zin in. ‘Over twee uur begint mijn tentamen en ik mag niet te laat komen,’ vervolg ik.

Oma verslikt zich bijna in een slok koffie. ‘Dan mag je inderdaad wel opschieten, mop.’

Ik prop een kwart van mijn geroosterde boterham met wat ei en spek in één keer in mijn mond. Met bolle wangen probeer ik het door te slikken.

‘Lily, eet eens rustig! Zo heb ik je niet opgevoed!’ roept oma boos.

Ik werp een blik op de klok. ‘Nee, dat klopt, zo heb je me niet opgevoed, maar je hoorde wel wat ik over mijn tentamen zei, toch? Je weet hoe het gaat met die bussen hier op *Rockaway Park*. Oh, nu ik het over de tijd heb: ik heb geen tijd om Eleni uit te laten. Zou jij dat voor me willen doen?’ Ik kijk oma met mijn liefste blik aan.

Oma kijkt eerst quasi boos en begint te lachen zodra ze de uitdrukking op mijn gezicht ziet. ‘Tuurlijk lieverd, ik heb een heerlijke vrije ochtend en het is een zonnige dag vandaag.

Misschien ga ik met Eleni wel een lekker lang stuk in het bos wandelen, even bij de waterval langs. En dan zal ik haar bij jou thuis afzetten, want ik heb daarna een afspraak in de stad.’

Bij het horen van de woorden ‘bos’ en ‘waterval’ komt Eleni’s kop omhoog uit haar mand. Ze blaft een keer en begint tevreden te kwispelen, waarna ze zich weer in haar kussen nestelt.

‘Je bent geweldig, oma, dank je wel. Ik denk dat ik de rest van mijn ontbijt onderweg opeet, anders mis ik de bus nog,’ zeg ik gehaast.

Ik pak mijn toast, waarop ik net nog een beetje boter heb gesmeerd en neem nog een hap roerei met spek. Ik trek mijn jas en gympen aan, gooi mijn schooltas over mijn schouder, geef oma en Eleni nog een kus en vertrek.

Al rennend en etend snel ik me naar de bus. Tien minuten later kom ik met een rood en bezweet hoofd puffend en hijgend bij de bushalte aan. De bus komt net aanrijden. *Yes*, toch nog gehaald. Gelukkig nog iets wat wél goed kan gaan vandaag. Ik vind een

plaatsje achterin en app Emma en Milan dat ik de bus heb gehaald en dat ik hen straks wel op de universiteit zie.

Ik steek mijn telefoon terug in mijn jaszak en kijk door het raam van de bus naar buiten. Mijn gedachten gaan opnieuw naar de droom van vannacht. Wat zou die te betekenen hebben? De oma in mijn droom leek op mijn eigen oma Ana en ik was het meisje dat over haar schouder hing. De koning en de koningin leken op mijn eigen ouders.

Ik denk terug aan die ene avond, nu veertien jaar geleden, toen we te horen kregen dat er iets ergs met mijn ouders was gebeurd. Ze waren samen uitgegaan om hun vijftienjarig huwelijk te vieren. Oma Ana was bij ons thuis gekomen om op mij te passen. Na de hele avond spelletjes te hebben gespeeld, was het tijd voor een komische film met Robin Williams. Hoe heette die ook alweer? O ja, 'Mrs. Doubtfire'. Toen de film net was begonnen, ging de bel. Er stond politie voor de deur, twee man sterk; een man en een vrouw. Oma zag direct aan de gezichten van de agenten dat er iets ernstigs aan de hand was. Haar gezichtsuitdrukking veranderde in een flits van ontspannen en vrolijk naar serieus. Op een toon die geen tegenspraak dulde, gebod ze me naar mijn kamer te gaan. Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en voelde direct dat er iets mis was. Oma zou normaal nooit zo tegen me praten, wat betekende dat dit belangrijk was en ik maar beter kon luisteren. Daarom deed ik boven net alsof ik mijn slaapkamerdeur dicht deed om vervolgens bovenaan de trap te gaan zitten luisteren.

Ik hoorde de mannelijke politieagent aan oma vragen of zij mevrouw Thompson was. Toen mijn oma bevestigend antwoordde, vertelde de agent dat ze die avond om half tien een telefoontje van mevrouw Elli Thompson hadden ontvangen. Zij en haar man waren onderweg geweest van *Woodbridge* naar huis. Ergens tijdens die rit hadden mijn ouders de alarmcentrale gebeld. Ik hoorde de vrouwelijke agente zeggen dat mijn moeder aan de telefoon erg angstig klonk en dat ze meerdere malen zei dat ze

waren gevonden. Op de vraag wie hen had gevonden, had mijn moeder geen antwoord gegeven. Wel had mama verteld dat ze door vier mannen werden achtervolgd en die hadden geprobeerd mijn ouders van de weg te rijden. Op de vraag van de centralist of mijn ouders op de weg waren gebleven, had mijn moeder geantwoord dat het mijn vader was gelukt de macht over het stuur te behouden, al was het kantje boord geweest.

Ondanks mijn angst voor nog meer dingen die ik niet zou willen horen, bleef ik bovenaan de trap zitten. Mijn ouders en ik hadden een hechte band met elkaar en ik móest weten wat er was gebeurd en vooral waar mijn ouders waren.

De politieagent vertelde dat het contact met mijn ouders was verbroken en dat ze daarna de, door mijn moeder beschreven route, hadden gereden. Zo'n vijftien kilometer van *Woodbridge* werd door de agenten de auto van mijn ouders op een afgelegen parkeerplaats gevonden, alleen hadden ze niemand in of bij de auto aangetroffen.

Terwijl mijn oma verder sprak met de agenten, schoot ik mijn kamer in. Ik wist genoeg. Mijn ouders waren ontvoerd! Ik voelde angst, woede, verdriet en wanhoop en daarnaast spookte steeds één vraag door mijn hoofd: waarom?

Ik hoorde eindelijk de voordeur dichtslaan, sprintte naar het raam en zag nog net hoe de politieauto de straat uitreed. Direct daarna klonken er voetstappen en een luide snik op de trap, oma kwam naar mijn kamer. Haar ogen waren rood van het huilen. Ze vertelde me dat er iets met mijn ouders was gebeurd. De politie wist nog niet wat er precies aan de hand was, het onderzoek was nog in volle gang. Oma beloofde bij me te blijven zolang het nodig was. Ik zag de ongerustheid op haar gezicht, toch zocht ik daar verder niks achter. Ze had net te horen gekregen dat haar zoon en schoondochter vermist waren. Ik was zelf ook ongerust, maar had ook hoop. De hoop dat alles goed zou aflopen en mijn ouders weer snel terug zouden komen.



Helaas gebeurde er helemaal niks positiefs en in de periode daarna had ik veel moeite me staande te houden, zowel op school als daarbuiten. Ik had enorme huilbuien en was meerdere keren betrokken bij ruzies en vechtpartijen. 's Nachts werd ik badend in het zweet wakker en het ergste van alles was dat mijn vele vragen niet door oma werden beantwoord. Het enige wat ze altijd zei, was dat alles goed zou komen. Naast de zorg voor mij, volgde oma het onderzoek van de politie op de voet, maar vertelde mij daar nooit wat over.

Na een intensieve zoektocht van twee jaar, zonder enig teken of bericht van mijn ouders, zonder aanwijzingen (er waren zelfs geen remsporen gevonden op de route die mijn moeder had beschreven) en zonder dat de lichamen van mijn ouders waren gevonden, staakte de politie het onderzoek. Mijn ouders leken van de aardbodem te zijn verdwenen. De zaak werd door het team van rechercheurs gesloten met de suggestie dat ze waren weggelopen en het telefoontje als smoes hadden gebruikt om te verdwijnen. Ik was buiten mezelf van woede op het moment dat de politie dit kwam vertellen. Mijn ouders zouden dat nooit doen. Maar wat kon ik als tienjarige uitrichten tegen een team van rechercheurs? De verdwijning van mijn ouders was nu een *'cold case'* en dat moest ik accepteren.

Het is nu veertien jaar geleden dat mijn ouders verdwenen – ik ben inmiddels tweeëntwintig – en twaalf jaar geleden dat het onderzoek werd gesloten. De woede en pijn die ik voelde nadat de politie had verteld dat het onderzoek was gesloten, is door de jaren heen naar de achtergrond verdwenen. Af en toe denk ik nog terug aan mijn vader en moeder en aan de leuke dingen die we samen deden, maar van de aanvankelijke hoop op een goede afloop is inmiddels helemaal niks meer over. Ook de herinneringen aan hen worden steeds vager.

Het is in de afgelopen jaren niet altijd even goed met me gegaan, vooral toen ik wat ouder werd ging het steeds slechter met me. Het verdriet om mijn ouders in combinatie met de puberteit maakte dat ik op school erg ongemotiveerd was en ik gedroeg me opstandig. Tijdens één van mijn vele schorsingen begon ik te drinken en ook te stelen, puur uit verveling. Toen de eigenaar van de slijterij me op heterdaad betrapte, kwam me dat op een nachtte celstraf te staan. Dit was op zijn zachtst gezegd geen prettige ervaring en nadat ik bij thuiskomst een indringend gesprek met mijn oma had gevoerd, was ik blij met de tweede kans die me werd geboden en besloot ik dat het roer om moest. Ik moest proberen iets van mijn leven te maken. Mijn ouders zouden niet hebben gewild dat hun dochter op het verkeerde pad zou belanden. Ze zouden juist willen dat ik me zou inspannen om iets te bereiken.

Ik pakte mijn schoolboeken en al snel had ik mijn achterstand op school ingelopen. Daarnaast kocht ik een aantal boeken, waaronder klassiekers als *Pride and Prejudice* van Austen en *A Christmas Carol* van Dickens. Gewoon om even te ontspannen en om te ontsnappen aan de realiteit van alledag. In die tijd is mijn liefde voor boeken ontstaan. En nee, ik lees niet alleen literatuur. Ook romans, thrillers en af en toe iets ondeugends lees ik graag. Kortom: het heeft moeite gekost, maar ik heb mijn leven zo goed mogelijk weer opgepakt.

Oma is altijd hoop blijven houden dat mijn ouders ooit nog worden gevonden. Ze is vanaf dag één bij mij in Manhattan gebleven en uiteindelijk heeft ze haar eigen huurhuis op Rhode Island opgezegd. Toen we uiteindelijk het huis in Manhattan moesten verkopen, heeft oma een prachtig mooi en schattig huisje gevonden in Rockaway Park, een afgelegen wijk van New York.

Twee jaar geleden was het voor mij tijd om te gaan studeren. Ondanks dat ik aanvankelijk rechten wilde gaan studeren, ook een beetje door wat er met mijn ouders was gebeurd, is de keus uiteindelijk toch gevallen op een studie cultuurwetenschappen aan

*Columbia University*. Voor mij was het geen doen om steeds met het openbaar vervoer van ons huis in *Rockaway Park* naar de universiteit te gaan, daarom besloot ik om samen met mijn beste vriendin Emma een woning dichterbij de universiteit te zoeken. Ons oog viel op een geweldig vierkamerappartement in een luxe appartementencomplex aan *State Street* met een geweldig uitzicht op *Battery Park*, waar ik vaak met Eleni te vinden ben. Oma was het er destijds absoluut niet mee eens dat ik in de stad wilde gaan wonen. Ze had als argument aangevoerd dat ze me dan niet in de gaten kon houden. Ik lachte haar uit om dat argument en hield vol dat het beter was om dichterbij de universiteit te wonen. Zo had ik immers meer tijd om me echt op school te kunnen focussen. Daarnaast kon ik op deze manier ook wat meer van het studentenleven genieten. Uiteindelijk ging oma mokkend mee om eerst de universiteit en daarna een aantal woningen te bekijken.

De universiteit was op zijn zachtst gezegd indrukwekkend – ik voelde me alsof ik op *Zweinstein* was. En de woningen die we daarna bekeken, waren stuk voor stuk geweldig. Emma en ik kozen voor het appartement aan *State Street*, omdat we ons er direct thuis voelden. Elke kamer heeft grote ramen, in de woonkamer is er zelfs één met een lounge gedeelte ervoor zodat ik er lekker naar buiten kan kijken, met uitzicht op *Battery Park*. Daarnaast zijn onze beide slaapkamers en de badkamer grandioos en ruim. Van de derde slaapkamer hebben we een studeerkamer gemaakt waar ook al mijn boeken staan. De woonkamer is sfeervol ingericht, met een plek voor Eleni, een kersenrode vloer en de grootste tv met home cinema set die er in New York te vinden was. Daarnaast is de huurprijs voor ons beiden goed op te brengen en we houden nog genoeg geld over om lekker van onze studententijd te genieten. Bovendien is het vanuit ons huis niet erg ver reizen naar mijn werk bij *The Metropolitan Museum of Art*, waar ik expert ben op het gebied van Griekenland en de Griekse mythologie. Ik ben verantwoordelijk voor de inkoop van

schilderijen, artefacten en andere, vooral Griekse, kunst en geef rondleidingen.

Oma zag destijds bij de bezichtiging met lede ogen aan hoe ik van het ene hoogtepunt naar het andere schoot. En ze zag de glinstering in mijn ogen alleen maar toenemen op het moment dat Emma en ik ‘onze’ woning al aan het verdelen en inrichten waren. Het feit dat ik met Emma ging samenwonen, hielp uiteindelijk wel. Oma ging pas echt overstag toen ze zag hoe blij ik was toen Emma en ik het bericht kregen dat we het appartement met de mahoniehouten voordeur hadden gekregen. Er viel echt een last van mijn schouders: eindelijk had ik een beetje vrijheid, een nieuw begin.

Ruw word ik uit mijn dagdromen gehaald:

‘Halte *Columbia University*, halte *Columbia University*. Vergeet bij het uitstappen niet uw persoonlijke spullen mee te nemen,’ klinkt een stem door de luidspreker. Ik pak mijn spullen bij elkaar en ga bij de uitgang van de bus staan. Eenmaal uitgestapt sla ik rechtsaf naar de universiteit.

Even later loop ik de bibliotheek binnen, waar ik Emma en Milan aan onze vaste tafel vind. Ik kijk op mijn horloge. Dit kan niet waar zijn, nog dertig minuten voordat het tentamen begint? Nou, dan heeft de busrit korter geduurd dan normaal. Wel fijn, dan kan ik nog even bijkomen.

Milan zit gebogen over zijn mythologieboek en Emma zit te jammeren: ‘Ik ga dit tentamen nooit halen, stomme rot mythes!’ Ze gooit haar studieboek pissig voor zich uit. Haar geschreeuw levert haar een aantal verontwaardigde en boze blikken op van andere studenten die in de bibliotheek zitten. ‘Valt er wat te zien?!’ schreeuwt ze naar iedereen die kijkt.

Emma, Milan en ik hebben elkaar leren kennen op de *junior high school* waar we bij elkaar in de klas zaten. We zijn erg close geworden. We hebben dezelfde interesses en hobby’s, op lezen na